

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 308/2022-53

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Mars SR, kom. spol.**, Kalinčiakova 27, Bratislava, IČO 31 342 175 (právny nástupca obchodnej spoločnosti WRIGLEY Slovakia kom. spol., pred zmenou právnej formy WRIGLEY Slovakia s. r. o., Železničná 465, Senica, IČO 44 374 542), zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Kubinom, Bottova 2A, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 **zrušuje**.
3. Krajský súd v Trnave **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **390,50 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd pod sp. zn. II. ÚS 217/2018 (Rvp 528/2018) viedol konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľky podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018.

1.1. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 217/2018 z 26. apríla 2018 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie a zároveň odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018.

1.2. Dňa 3. mája 2018 bolo ústavnému súdu doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľky z 3. mája 2018 označené ako „*Doplnenie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a Návrh na odklad vykonateľnosti*“, ktorým právny zástupca doplnil petit ústavnej sťažnosti vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 217/2018 o ďalšie napadnuté rozhodnutie – uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 a zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť tohto uznesenia krajského súdu. Pre prípad, že by ústavný súd vylúčil toto podanie právneho zástupcu sťažovateľky z 3. mája 2018 na samostatné konanie ako samostatnú ústavnú sťažnosť, právny zástupca sťažovateľky alternatívne navrhol, aby o tejto samostatnej ústavnej sťažnosti ústavný súd nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018, zruší uznesenie krajského súdu, vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná sťažovateľke náhradu trov konania.

1.3. Sudca ústavného súdu Lajos Mészáros (sudca spravodajca vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 217/2018) pripisom z 25. júna 2018 konštatoval, že podanie právneho zástupcu sťažovateľky z 3. mája 2018, ako aj k nemu priložené prílohy je potrebné považovať za novú ústavnú sťažnosť, ktorej by mala byť pridelená nová spisová značka a mala by byť pridelená sudcovi spravodajcovi, keďže podanie právneho zástupcu sťažovateľky bolo ústavnému súdu doručené až po predbežnom prerokovaní pôvodnej ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. II. ÚS 217/2018.

1.4. Podaniu právneho zástupcu sťažovateľky bola následne ako novej ústavnej sťažnosti pridelená sp. zn. Rvp 1289/2018 a vec bola pridelená sudcovi ústavného súdu Sergejovi Kohutovi ako sudcovi spravodajcovi. Na základe jeho pokynu zo 4. júla 2018 bola vec administratívne označená za ukončenú.

1.5. Uznesením pléna ústavného súdu č. k. KÚS-Spr 388/2022 z 11. mája 2022 ústavný súd podľa čl. 131 ods. 1 ústavy v spojení s čl. X bodom 10 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh práce“) rozhodol, že vec vedená na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1289/2018 (pridelená pôvodne sudcovi

Sergejovi Kohutovi, ktorého funkčné obdobie skončilo 16. februára 2019) bude nanovo prerozdelená náhodným výberom podľa čl. X bodu 10 rozvrhu práce, keďže z obsahu príslušného spisu vyplýva, že v tejto veci nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté a je v nej potrebné ďalej konať a rozhodnúť.

1.6. Ústavná sťažnosť sťažovateľky vedená na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1289/2018 bola následne náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej, členke II. senátu ústavného súdu.

2. Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti listom z 1. júna 2022 vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby ústavnému súdu oznámil, či sťažovateľka naďalej trvá na ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 alebo túto ústavnú sťažnosť berie späť a ak na nej trvá, aby ústavnému súdu predložil jej odôvodnenie, ako aj oznámil prípadné zmeny týkajúce sa osoby sťažovateľky.

2.1. Podaním doručeným ústavnému súdu 2. júna 2022 právny zástupca sťažovateľky ústavnému súdu oznámil, že sťažovateľka na podanej ústavnej sťažnosti trvá a zároveň doplnil odôvodnenie ústavnej sťažnosti.

2.2. Z predložených výpisov z obchodného registra vyplýva, že spoločnosť WRIGLEY Slovakia s. r. o. zmenila v roku 2020 právnu formu na WRIGLEY Slovakia kom. spol. a následne došlo k zlúčeniu WRIGLEY Slovakia kom. spol. s obchodnou spoločnosťou Mars SR, kom. spol. Obchodná spoločnosť Mars SR, kom. spol., je teda právnym nástupcom WRIGLEY Slovakia kom. spol., resp. WRIGLEY Slovakia s. r. o., pričom zlúčením došlo k univerzálnej sukcesii obchodnej spoločnosti Mars SR, kom. spol., do práv a povinností WRIGLEY Slovakia kom. spol.

3. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 308/2022-30 z 29. júna 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti (t. j. z podania právneho zástupcu sťažovateľky doručeného ústavnému súdu 3. mája 2018), z podania právneho zástupcu sťažovateľky doručeného ústavnému súdu 2. júna 2022, z jeho príloh a zo zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vyplýva, že rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave (ďalej len „rozhodcovský súd“) č. k. Rsp V-76/2014 zo 6. mája 2016 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) v spojení s opravným uznesením z 31. mája 2016 bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „oprávnená“ alebo „zúčastnená osoba“), sumu 1 755 898,45 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne.

4.1. Na podklade uvedeného rozhodcovského rozsudku viedla oprávnená proti sťažovateľke ako povinnej exekúciu pred Exekútorským úradom súdneho exekútora JUDr. Pavla Šajánka, a to pod sp. zn. 5 Er 429/2016, EX 999/2016 vo vzťahu k istine vymáhanej pohľadávky

(ku ktorej sa viaže uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018, ktoré bolo napadnuté pôvodnou ústavnou sťažnosťou sťažovateľky vedenou na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 217/2018, pozn.) a pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016 vo vzťahu k príslušenstvu vymáhanej pohľadávky (ku ktorej sa viaže uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018, ktoré bolo napadnuté predmetným podaním právneho zástupcu sťažovateľky z 3. mája 2018).

4.2. Dňa 7. júna 2016, t. j. v zákonnej lehote, ako aj pred uplynutím lehoty na podanie námietok proti exekúcii, podala sťažovateľka na Okresnom súde Bratislava V žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku spolu s návrhom na odklad jeho vykonateľnosti. Konanie o žalobe sa vedie pod sp. zn. 21 Cr 10/2016. Uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 21 Cr 10/2016 z 28. júla 2016 bol povolený odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že pri kreovaní rozhodcovského senátu nebol senát, ktorý v konaní rozhodol, ustanovený v súlade so štatútom rozhodcovského súdu a so zákonom. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 CoR 4/2016-235 z 31. januára 2017 bolo toto uznesenie Okresného súdu Bratislava V zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Predmetné konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku nebolo dosiaľ právoplatne skončené.

4.3. Dňa 17. júna 2016 podala sťažovateľka na Okresnom súde Senica (ďalej len „okresný súd“) návrh na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 5 Er 429/2016, EX 999/2016 podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) z dôvodu, že podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uznesením okresného súdu č. k. 5 Er 429/2016 z 11. augusta 2016 bol povolený odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 5 Er 429/2016, EX 999/2016. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala oprávnená odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým (pôvodnou ústavnou sťažnosťou sťažovateľky) uznesením č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018 rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu sa mení tak, že návrh sťažovateľky ako povinnej na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 5 Er 429/2016, EX 999/2016 sa zamietá.

4.4. Dňa 6. septembra 2016 sťažovateľka podala na okresnom súde návrh na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016 podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku z dôvodu, že podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uznesením č. k. 7 Er 511/2016 z 9. decembra 2016 okresný súd povolil odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala oprávnená odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým (aktuálnou ústavnou sťažnosťou) uznesením č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu sa mení tak, že návrh sťažovateľky ako povinnej na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016 sa zamietá. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka aj dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Oboer 25/2018 z 20. februára 2019 odmietnuté ako neprípustné.

4.5. Dňa 18. apríla 2018 súdny exekútor vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Vymáhané príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania) bolo v celom rozsahu (vrátane trov exekúcie) odpísané z účtu sťažovateľky.

4.6. O pôvodnej ústavnej sťažnosti sťažovateľky smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018 ústavný súd meritórne rozhodol nálezom

č. k. II. ÚS 217/2018 z 11. júla 2018 tak, že ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovelo z dôvodu, že sťažovateľka proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala (paralelne) aj dovolanie. Keďže toto dovolanie bolo následne uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 ECdo 14/2018 z 24. októbra 2018 odmietnuté, sťažovateľka uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018 napadla novou ústavnou sťažnosťou, o ktorej ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 317/2019 z 24. novembra 2020 rozhodol tak, že týmto uznesením krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a toto uznesenie krajského súdu zrušil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v prejednávanej ústavnej sťažnosti v podstatnom uvádza, že uznesenie krajského súdu napadnuté pôvodnou ústavnou sťažnosťou a aktuálne napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 spolu vecne súvisia (keďže boli vydané v tej istej právnej veci medzi tými istými stranami konania tým istým senátom v ten istý deň, týkajú sa tej istej právnej otázky, sú identického znenia, boli nimi porušené tie isté základné práva sťažovateľky), pričom jediným rozdielom medzi nimi je to, že prvé napadnuté rozhodnutie je o exekúcii vedenej na istinu vymáhanej pohľadávky a druhé napadnuté rozhodnutie sa týka exekúcie na príslušenstvo vymáhanej pohľadávky (čo však sú z pohľadu ústavného prieskumu oboch rozhodnutí irelevantné otázky). Sťažovateľka zároveň uviedla, že všetky skutočnosti a dôvody uvedené v bodoch 22 až 50 pôvodnej ústavnej sťažnosti (vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 217/2018) sa v plnej miere týkajú aj aktuálne napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018.

6. V doplňujúcom podaní právneho zástupcu sťažovateľky doručenom ústavnému súdu 2. júna 2022 sťažovateľka v podstatnom namieta, že porušenie jej označených práv napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 bolo spôsobené výlučne arbitrárnym posúdením otázky povinnosti súdu odložiť exekúciu podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku a svojvoľným odmietnutím aplikácie § 56 ods. 2 Exekučného poriadku.

6.1. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd v tomto uznesení nesprávne a reštriktívne vyložil § 56 ods. 5 Exekučného poriadku, ak odklad exekúcie pripustil len v prípade, že sa vedie na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a ak proti takémuto rozsudku podá povinný žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Vylúčil tým možnosť odkladu exekúcie v prípade, že je podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného v rozhodcovskom konaní podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), čo bol aj prípad sťažovateľky. Takýto výklad však vykazuje znaky svojvôle, pretože nerešpektuje jednoznačnú kogentnú normu.

6.2. Sťažovateľka zdôraznila, že výkladom sporného ustanovenia sa ústavný súd už zaoberal, a to v náleze č. k. II. ÚS 317/2019 z 24. novembra 2020, v ktorom rozhodoval o jej skoršej ústavnej sťažnosti týkajúcej sa exekučného konania, t. j. zamietnutia návrhu na odklad exekúcie vedenej pre vymoženie istiny. V tomto náleze ústavný súd konštatoval, že § 56 ods. 5 Exekučného

poriadku viaže odklad exekúcie len na samotnú okolnosť, že povinný podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote námietok proti exekúcii. V rámci svojho textu neobsahuje toto ustanovenie žiaden odkaz na zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“), žiadnu poznámku pod čiarou ani inú indíciu, ktorá by nasvedčovala tomu, že by sa toto ustanovenie malo vzťahovať len na spotrebiteľské rozhodcovské konanie. Adresát práva sa tak môže legitímne spoliehať, že v prípade, ak povinný v lehote na podanie námietok proti exekúcii podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, súd povolí odklad exekúcie.

6.3. V aktuálne posudzovanej ústavnej sťažnosti ide o obdobnú situáciu, keď jediným rozdielom je iba to, že napadnuté uznesenie sa týka vymoženía príslušenstva pohľadávky, t. j. úrokov z omeškania. Svojvoľný výklad § 56 ods. 5 Exekučného poriadku, ktorý podal krajský súd, mal za následok, že sťažovateľke bola odopretá ochrana v podobe odkladu exekúcie počas konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, a tým došlo k zásahu do jej práv. V dôsledku napadnutého uznesenia súdny exekútor pokračoval v exekúcii a zexekvoval majetok sťažovateľky, a to aj napriek tomu, že sťažovateľka podala v zákonnej lehote žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018, zrušil toto uznesenie krajského súdu a priznal sťažovateľke náhradu trov konania.

7.1. V súvislosti s petitom ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že predmetné exekučné konanie vedené pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016 je už ukončené a nemožno ho obnoviť, a teda vrátením veci exekučnému súdu na ďalšie konanie by nebolo možné zaručiť nápravu protiprávneho stavu, a preto sa sťažovateľka domáha len zrušenia napadnutého rozhodnutia bez vrátenia veci na ďalšie konanie krajskému súdu. Zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 sa sťažovateľka domáha preto, lebo jeho zrušenie je podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (§ 6 ods. 1 citovaného zákona).

III.

Vyjadrenie krajského súdu, vyjadrenie zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

8. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval krajský súd, aby sa vyjadril k ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Ústavný súd v zmysle § 126 zákona o ústavnom súde o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie upovedomil aj zúčastnenú osobu podľa § 33 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou v tomto prípade bola obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], pričom zároveň túto zúčastnenú osobu vyzval, aby sa k ústavnej sťažnosti vyjadrila, ak by to považovala za potrebné.

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

9. V podaní doručenom ústavnému súdu 25. júla 2022 predseda krajského súdu zaslal k ústavnej sťažnosti sťažovateľky vyjadrenie predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačeja (ďalej len „predseda senátu“), pričom vo svojom podaní zároveň uviedol, že netrvá, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní, a súhlasil s upustením od neho.

9.1. Predseda senátu vo svojom vyjadrení v podstatnom uviedol, že krajský súd napadnuté uznesenie č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 odôvodnil, keď zistený skutkový stav subsumoval pod právnu normu, ktorú vyložil, a svoju právnu argumentáciu zdôvodnil. Predseda senátu zároveň konštatoval, že krajský súd sa pridrižiava záverov vyplývajúcich z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 26CoE 43/2017, pričom s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa interpretácie predmetnej právnej úpravy v tomto štádiu konania pred ústavným súdom už polemizovať nemôže, pretože posúdenie veci všeobecným súdom bude predmetom prieskumu ústavným súdom, ktorý ak dospeje k záveru, že závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, musí konštatovať porušenie základného práva, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

10. Ústavný súd upovedomil zúčastnenú osobu o ústavnej sťažnosti sťažovateľky a oznámil jej, že má možnosť v lehote 14 dní od doručenia upovedomenia ústavného súdu sa k nej vyjadriť. Upovedomenie ústavného súdu bolo 14. júla 2022 zúčastnenej osobe doručené prostredníctvom e-desk schránky. V stanovenej lehote ústavnému súdu nebolo doručené žiadne vyjadrenie zúčastnenej osoby.

III.3. Replika sťažovateľky:

11. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu v podaní doručenom ústavnému súdu 23. augusta 2022 k vyjadreniu krajského súdu v podstatnom uviedla, že vyjadrenia predsedu krajského súdu a predsedu senátu neobsahujú žiadnu vecnú argumentáciu, ktorou by krajský súd reagoval na argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti sťažovateľky a tieto akokoľvek spochybňoval, a teda v týchto vyjadreniach sa nenachádza nič, na čo by sťažovateľka mohla reagovať, a preto sa v celom rozsahu pridrižiava podanej ústavnej sťažnosti a v nej uvedených argumentov.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti upustiť od ústneho pojednávania, ak je na základe podaní účastníkov a spisov predložených ústavnému súdu zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

12.1. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

13. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018.

13.1. Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu ňou označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd napadnutým uznesením arbitrárne zamietol návrh sťažovateľky ako povinnej na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016. Sťažovateľka namieta, že krajský súd svojvoľne interpretoval § 56 ods. 5 Exekučného poriadku, a tým porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa tohto ustanovenia „Súd povolí odklad exekúcie, ak povinný v lehote na podanie námietok proti exekúcii podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia zamietne, po právoplatnosti rozhodnutia sa v exekúcii pokračuje. Ak súd žalobe vyhovie a rozhodcovské rozhodnutie zruší, súd exekúciu podľa tohto zákona zastaví.“. Sťažovateľka uvádza, že krajský súd nesprávne a reštriktívne vyložil toto ustanovenie tak, že odklad exekúcie pripustí len v prípade, že sa vedie na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a ak proti takémuto rozsudku podá povinný žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Vylúčil tým možnosť odkladu exekúcie v prípade, že je podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného v rozhodcovskom konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní.

14. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že so sťažovateľkou možno súhlasiť v tom, že § 56 ods. 5 Exekučného poriadku nerozlišuje medzi rozhodcovským konaním podľa zákona o rozhodcovskom konaní a spotrebiteľským rozhodcovským konaním podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Podľa konštantnej judikatúry vyšších súdov však príslušný súd nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu všeobecne záväzných právnych predpisov. Samozrejme, v takýchto prípadoch sa musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (napr. nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 72/2010). Podľa názoru krajského súdu si preto ani v exekučnej veci sťažovateľky nemožno vystačiť len s doslovným textom zákona, ale je potrebné interpretovať ho najmä s ohľadom na systematickú súvislosť a účel, ktorý sa ním sleduje. Ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku viaže odklad exekúcie len na samotnú okolnosť, že povinný podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote na podanie námietok proti exekúcii. Súvislosť medzi lehotou na podanie námietok a podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku však Exekučný poriadok predpokladá len v § 48 ods. 2, podľa ktorého exekútor poverený vykonaním exekúcie v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) v upovedomení o začatí exekúcie poučí povinného, ktorý je spotrebiteľom, o možnosti podať v lehote na podanie námietok žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Táto úprava nadväzuje na § 46 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, podľa ktorého môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku (vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) podať aj v exekúcii za podmienok Exekučného poriadku.

14.1. Z citovaných ustanovení je podľa názoru krajského súdu zrejmé, že len v prípade spotrebiteľského rozhodcovského konania je možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku viazaná na lehotu na podanie námietok proti exekúcii. Naopak, v iných rozhodcovských konaniach (podľa zákona o rozhodcovskom konaní) je lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku viazaná výlučne na doručenie rozhodcovského rozsudku, resp. jeho opravy (§ 41 zákona o rozhodcovskom konaní). Výklad § 56 ods. 5 Exekučného poriadku zastávaný okresným súdom a sťažovateľkou preto podľa názoru krajského súdu nezohľadňuje túto systematickú súvislosť s inými ustanoveniami Exekučného poriadku a ďalších zákonov. Krajský súd v tejto súvislosti konštatoval, že ak by sa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku mal skutočne vzťahovať na všetky rozhodcovské konania, viedlo by to k nepredvídateľným a úplne arbitrárnym následkom. Predovšetkým by to malo znamenať, že súd by bol povinný odložiť exekúciu len na základe toho, že povinný podal žalobu v lehote na podanie námietok, a to bez ohľadu na to, či mu ešte plynula lehota podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní. Súd by bol teda povinný odložiť exekúciu aj na základe žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá by bola zjavne oneskorená (po lehote vyplývajúcej z § 41 zákona o rozhodcovskom konaní), ale bola by podaná v lehote na podanie námietok. Podľa krajského súdu by to aj pri racionálnom výklade však viedlo k tomu, že výhoda § 56 ods. 5 Exekučného poriadku by bola závislá od náhody, či exekútor stihne doručiť upovedomenie o začatí exekúcie tak, aby sa 14-dňová lehota na podanie námietok (§ 50 ods. 1 Exekučného poriadku) kryla so záverom 60-dňovej lehoty podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní. Táto okolnosť (dátum doručenia upovedomenia) je pritom povinným neovplyvniteľná, v dôsledku čoho by možnosť odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku bola pre povinného dostupná podľa úplne náhodných kritérií. Účelom tohto ustanovenia pritom celkom zjavne nebolo poskytnúť ochranu povinnému v závislosti od náhodného kritéria, či „stihne“ podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní a zároveň podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Naopak, zo súvislosti možno podľa názoru krajského súdu spoľahlivo usudzovať, že cieľom bolo poskytnutie zvýšenej ochrany práve v súvislosti so zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ktorý výslovne viaže možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na lehotu na podanie námietok.

14.2. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd konštatoval, že v exekučnej veci sťažovateľky sa exekúcia vykonáva na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok vydaný podľa zákona o rozhodcovskom konaní (ide o spor dvoch podnikateľov z obchodnej činnosti), nie v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Odklad exekúcie podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku preto podľa názoru krajského súdu nie je dôvodný.

15. Výkladom právnej úpravy relevantnej vo veci sťažovateľky sa ústavný súd už zaoberal v náleze č. k. II. ÚS 317/2019 z 24. novembra 2020, v ktorom rozhodoval o sťažovateľkinej skoršej ústavnej sťažnosti o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie vedenej pre vymożenie istiny. V aktuálne posudzovanej ústavnej sťažnosti ide o obdobnú situáciu, pričom jediným rozdielom je, že aktuálnou ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 sa týka vymożenia príslušenstva pohľadávky, t. j. úrokov z omeškania. Vzhľadom na uvedenú obdobnosť ústavných sťažností sťažovateľky nebol daný dôvod,

aby sa ústavný súd odchyľil od záverov, ku ktorým dospel v náleze č. k. II. ÚS 317/2019 z 24. novembra 2020.

16. Kľúčovým problémom nastoleným aktuálnou ústavnou sťažnosťou sťažovateľky (rovnako ako skoršou ústavnou sťažnosťou sťažovateľky) je otázka ústavne udržateľnej interpretácie a aplikácie jednoduchého práva (podústavného, einfaches Recht) a ich vplyv na ústavné práva sťažovateľky v konkrétnej, všeobecnými súdmi posudzovanej a rozhodovanej exekučnej veci.

17. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že rozumie snahe krajského súdu ustáliť pre účely rozumnej praxe rozdiel medzi rozhodcovským konaním podľa zákona o rozhodcovskom konaní a spotrebiteľským rozhodcovským konaním podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v spojení s odkladom exekúcie podľa Exekučného poriadku v prípade podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote na podanie námietok proti exekúcii. Rovnako ústavný súd rešpektuje teritórium exekučného konania a výkladu príslušných noriem všeobecnými súdmi.

17.1. Ústavný súd taktiež plne súhlasí s názorom krajského súdu, že *„ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 nerozlišuje medzi rozhodcovským konaním podľa zákona o rozhodcovskom konaní a spotrebiteľským rozhodcovským konaním podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“*.

17.2. Zároveň platí, že súd nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne a môže sa od neho odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu všeobecne záväzných právnych predpisov. V takýchto prípadoch, ako krajský súd správne konštatoval, sa musí zároveň vyvarovať svojvôli (arbitrárnosti) a interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (napr. nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 72/2010).

17.3. Ústavný súd sa však v konkrétnej veci sťažovateľky nestotožňuje so záverom krajského súdu, že *„ani v danej veci nemožno teda vystačiť len s doslovným textom zákona, ale je potrebné interpretovať ho najmä s ohľadom na systematickú súvislosť a účel, ktorý sa ním sleduje“*.

18. Podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku „Súd povolí odklad exekúcie, ak povinný v lehote na podanie námietok proti exekúcii podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia zamietne, po právoplatnosti rozhodnutia sa v exekúcii pokračuje. Ak súd žalobe vyhovie a rozhodcovské rozhodnutie zruší, súd exekúciu podľa tohto zákona zastaví.“.

18.1. Z uvedeného vyplýva, že § 56 ods. 5 Exekučného poriadku viaže odklad exekúcie len na samotnú okolnosť, že povinný podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote na podanie námietok proti exekúcii.

18.2. Citovaný § 56 ods. 5 Exekučného poriadku zároveň nikde vo svojom texte neodkazuje na zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

Zákonná norma sa tak javí byť jasná a zrozumiteľná. Adresát práva sa tak môže legitímne spoliehať, že v prípade, ak povinný v lehote na podanie námietok proti exekúcii podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, súd povolí odklad exekúcie. Niet na prvý pohľad interpretačnej techniky a metódy, ktoré by dávali „nádej“ na prijateľnosť iného výkladu. Hlbší pohľad na Exekučný poriadok v komplexnosti však pri použití systematického a teleologického výkladu ponúka práve interpretáciu § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v duchu, akú napokon zvolil krajský súd v napadnutom uznesení. Treba hneď na tomto mieste ustáliť, že krajský súd nepochybil, ak si prítomnosť tejto možnosti interpretácie textu právnej normy všimol, naopak, uvedené svedčí o sudcovskej vyzretosti osoby interpretátora a o riadnom a poctivom prístupe k prejednávaniu danej veci.

18.3. Ak ale možno zo všetkých krajským súdom vyzdvihnutých súvislostí usudzovať, že cieľom citovanej právnej úpravy bolo poskytnutie zvýšenej ochrany práve v súvislosti so zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ktorý výslovne viaže možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na lehotu na podanie námietok, bolo potom primárne na zákonodarcovi, aby výslovne, prehľadne a bezrozporne túto vôľu v texte právnej normy prejavil. V opačnom prípade je potrebné vzhľadom na jednoznačnosť textu právnej normy prezumovať, že tak urobiť nechcel, a aj za cenu nepredvídateľných a úplne arbitrárnych následkov je potrebné zvoliť výklad právnej normy taký, ktorý „lícuje“ s jeho gramatickým znením [obdobné závery ústavný súd akcentoval v zjednocujúcom uznesení č. k. PLz. ÚS 1/2018 z 25. apríla 2018 a následných senátnych nálezoch (napr. nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 89/2018 z 26. apríla 2018) vo veci tzv. kumulácie dovolacích dôvodov].

18.4. Pretože, ako sám krajský súd správne uvádza, právna úprava § 56 ods. 5 Exekučného poriadku nerozlišuje medzi rozhodcovským konaním podľa zákona o rozhodcovskom konaní a spotrebiteľským rozhodcovským konaním podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, podľa ústavného súdu je takýto výklad (gramatický) § 56 ods. 5 Exekučného poriadku ústavne veľkorysejší k procesným právam adresátov právnej normy, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosť, že v rámci exekučného konania sú „v hre“ okrem iného ústavné vlastnícke práva dotknutých účastníkov konania a je na mieste v prípade súdom vznesených pochybností (alebo kontextuálnych nejasností) o úmysle zákonodarcu a jeho riadneho vyjadrenia v texte právnej normy alebo v prípade existencie ponuky dvoch interpretačných ciest zvoliť taký výklad a takú aplikáciu právnej normy, ktoré sú priateľskejšie k ochrane ústavných práv účastníkov konania.

19. Krajský súd v prípade exekučnej veci sťažovateľky mohol a mal (aj s ohľadom na judikatúru ústavného súdu vo veci využívania jednotlivých interpretačných postupov – pozri už citovanú judikatúru) zvoliť takú interpretáciu a aplikáciu § 56 ods. 5 Exekučného poriadku, ktorá bola vzhľadom na gramatické (jazykové) vyjadrenie právnej normy najpravdepodobnejšia, adresátni práva očakávaná a veľkorysejšia k ústavným právam sťažovateľky. Takýto výklad napokon zvolil pred krajským súdom aj okresný súd rozhodujúci vo veci. V tomto smere ústavný súd konštatuje porušenie sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu (bod 1 výroku tohto nálezu).

20. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd v závere zároveň dodáva, že krajský súd napriek zvoleniu z pohľadu ústavných práv sťažovateľky nie najvhodnejšej z ponúkaných ciest výkladu a aplikácie práva v danej veci ukázal vysokú mieru poznania právneho poriadku a prospešnú senzitivitu orgánu aplikácie práva v rámci právneho uvažovania.

21. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenia práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že do týchto práv nebolo vzhľadom na predmet konania pred krajským súdom a povahu napadnutého uznesenia zasiahnuté a tieto práva sťažovateľky neboli porušené (II. ÚS 317/2019). Ústavný súd preto v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

22. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv sťažovateľky potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu (bod 2 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

23. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti požiadala ústavný súd o priznanie náhrady trov konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastúpením v konaní pred ústavným súdom.

24. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

25. Predmet sporu pred ústavným súdom nie je možné oceniť peniazmi. Ústavný súd vo veci sťažovateľky viedol jedno konanie na základe jednej ústavnej sťažnosti podanej sťažovateľkou. Ústavný súd pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

26. Ústavný súd priznal sťažovateľke úhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby v roku 2018 [prevzatie a príprava zastúpenia; podanie ústavnej sťažnosti (spolu s jej doplnením)].

26.1. Ústavný súd k tomu spresňuje, že doplnenie ústavnej sťažnosti podaním právneho zástupcu sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 2. júna 2022 ústavný súd na účely trov konania posudzoval spolu s ústavnou sťažnosťou ako jeden úkon právnej služby, keďže týmto doplnením došlo po výzve ústavného súdu k doplneniu chýbajúceho odôvodnenia ústavnej sťažnosti ako esenciálnej náležitosti ústavnej sťažnosti.

26.2. Pokiaľ ide o repliku sťažovateľky, túto vzhľadom na jej obsah ústavný súd nevyhodnotil ako podanie relevantné pre jeho rozhodnutie, keďže toto podanie neobsahovalo žiadny nový argument, ktorý by presiahol argumentáciu už uvedenú v samotnej ústavnej sťažnosti, a preto zaň náhradu trov konania sťažovateľke nepriznal (m. m. I. ÚS 439/2021, IV. ÚS 574/2021).

27. Základná sadzba tarifnej odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2018 je v sume 153,50 eur a hodnota režijného paušálu je v sume 9,21 eur. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania v sume 390,50 eur, a to za dva úkony právnej služby v roku 2018 spolu v sume 307 eur (2 úkony $\times$ 153,50 eur) a dvakrát režijný paušál spolu v sume 18,42 eur (2 $\times$ 9,21 eur), pričom výsledná suma 325,42 eur bola navýšená o daň z pridanej hodnoty, keďže právny zástupca sťažovateľky je platcom dane z pridanej hodnoty. Celková suma náhrady trov konania tak predstavuje sumu 390,50 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

29. V zmysle § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu